

I UN ALTRE NOM, SI US PLAU, PER A L'AMOR

Maria-Mercè Marçal, pots sentir aquesta meva lluita interior entre les ganes de dir, de dir-te, i el no saber com fer-ho?

L'altre dia amb la Fina miràvem els videos de les entrevistes que t'havien fet la Montserrat Minobis i en Raimon. Tot plegat era una excusa per tenir-te més a prop encara. Anàvem parlant i amb els comentaris perdiem el fil de les entrevistes. De sobte em vaig adonar que deies una cosa molt important, per a mi era una idea molt potent. Deies que per a tu la poesia i la vida eren indestruïbles i parlaves de com en la teva poesia es feia pública la teva vida privada, però deixant d'alguna manera intacta la «privacitat». Tu ho deies molt bé, parlaves amb autoritat, segura. En realitat, hauria de tornar a veure el video per citar-te, però tampoc es tracta d'això; de fet, ara i aquí, el que vull és compartir el teu record amb les companyes de *Duoda*. Sobretot voldria, també salvaguardant la «privacitat», fer-me ressó de l'admiració i de l'agraïment de les dones que ens reconeixem en la teva obra, concretament en l'especificitat del teu desig i del teu amor.

La teva obra més explícita i compromesa en aquest sentit és *La passió segons Renée Vivien* (1994) que es qualifica de novel·la o de biografia novel·lada, però que és un dels casos clars en què es veu que la classificació canònica dels gèneres i subgèneres literaris es queda curta. S'ha de reconèixer que és una obra que presenta una certa dificultat de lectura i ja saps que jo sempre recomano començar-la

per la *Monòdia final*, que, per a mi, és el pas a mig camí entre la teva poesia i la teva prosa. Ara, mentre escric això, la tinc davant i la vaig rellegint. Vull triar-ne un fragment per il·lustrar la teva força, el teu mestratge literari, la teva passió, el teu compromís. Em resulta molt difícil perquè tot el que dius és preciós, és important, és significatiu i està tan ben dit...

Car avui m'alegro de ser dona: lloada sigui la sort en els seus més obscurs dissenys: el meu cos és el mirall on tu veuràs els teus pits i els teus malucs profunds. Sóc només el teu fidel mirall. M'abismo en tu per millor estimar-te.

(...)

No sento orgull dels vostres elogis ni esglai de les vostres calúmnies. És vil i abjecta la llei que transgredeixo. Com una estàtua entre els vianants, tinc l'ànima serena. Vosaltres no fareu empal·lidir la pietat de la meua passió per la bellesa de les dones...

(...)

Heus ací, sota les violetes de la posta, Lesbos, recança i enyor dels déus, exili sagrat del cant. A través dels segles dissemblants retrobo les teves ones, les teves oliveres, les teves vinyes. Sigues l'altar de les embriagueses d'ahir, acull-nos amb bondat, rep en els teus vergers una parella femenina, illa melodiosa que avives les carícies...

Maria-Mercè Marçal, en el dolor del teu comiat i en l'enyor que ens acompanyarà ja sempre, rep l'homenatge de les dones que sospitem, com tu vas dir, que *més enllà de la mort persisteix el Desig*.

Barcelona, 15 de juliol de 1998.
Mercè Otero-Vidal.